

Arrest

nr. 305 670 van 25 april 2024
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordiger van haar minderjarige kinderen X, X en X op 11 juli 2023 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 6 juni 2023 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 17 juli 2023 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 28 februari 2024, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 maart 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat M. SAMPERMANS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekers dienden elk op 3 november 2022 een tweede aanvraag voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie in in functie van hun Belgische moeder respectievelijk grootmoeder.

Op 6 juni 2023 werden hun aanvragen geweigerd. Dit zijn de vier bestreden beslissingen.

Alle bestreden beslissingen werden gestoeld op dezelfde motieven, namelijk:

“BESLSSING TOT WEIGERING VAN VERBLIJF VAN MEER DAN DRIE MAANDEN ZONDER BEVEL OM HET GRONDGBIED TE VERLATEN

In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 03.11.2022 werd ingediend door:

[...]

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van ander familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vroeg op 03.11.2022 voor de tweede maal gezinshereniging aan met [haar/zijn] [groot]moeder B.A.A. [...] van Belgische nationaliteit, in toepassing van artikel 40ter, §2 van de wet van 15.12.1980.

Artikel 40ter, §2 van de Vreemdelingenwet stelt dat "de bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de volgende familieleden van een Belg die niet zijn recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten heeft uitgeoefend krachtens het Verdrag betreffende de Europese Unie en het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie: 1° de familieleden bedoeld in artikel 40bis. § 2, eerste lid, 1° tot 3°. mits zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen."

Artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 stelt dat bij een aanvraag gezinshereniging de "familieleden bedoeld in het eerste lid, 1 °, moeten bewijzen dat de Belg:

1° beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Aan die voorwaarde wordt geacht te zijn voldaan indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14 § 1, 3°, van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid. Er wordt daarentegen geen rekening gehouden met de middelen verkregen uit het leefloon, de financiële maatschappelijke dienstverlening, de kinderbijslagen en toeslagen, de inschakelingsuitkeringen en de overbruggingsuitkering. De werkloosheidsuitkering komt alleen in aanmerking indien de Belg bewijst dat hij actief werk zoekt. "

Ter staving van de bestaansmiddelen van de referentiepersoon werd een document van de Federale Pensioendienst dd. 03.01.2023 voorgelegd waaruit blijkt dat ze een IGO of inkomensgarantie voor ouderen ontvangt.

Echter, het IGO-bedrag is een vorm van financiële hulp die wordt toegekend aan ouderen die met over voldoende bestaansmiddelen beschikken om hen het minimuminkomen te waarborgen. Het wordt uitgekeerd aan personen die een leeftijd boven de 65 jaar hebben bereikt, en vanwege die leeftijd niet meer terecht kunnen bij het OCMW, maar wel behoeftig zijn.

De IGO is derhalve te kwalificeren als een vorm van maatschappelijke dienstverlening. Dergelijke dienstverlening, die een systeem van aanvullende bijstand vormt, geldt als een vorm van financiële maatschappelijke dienstverlening.

Het inkomen bestaande uit een inkomensgarantie voor ouderen kan dan ook niet mee in overweging genomen worden bij de beoordeling van de bestaansmiddelen van de Belg zoals voorzien in artikel 40ter, tweede lid, van de Vreemdelingenwet. Deze zienswijze wordt bevestigd in onder andere arrest nr. 249.263 dd. 16.12.2020, arrest nr. 249.264 dd. 16 december 2020, arrest nr. 249.459 dd. 12 januari 2021 van de Raad van State, alsook in arrest nr. 249.844 dd. 16 februari 2021 van de Verenigde Kamers van de Raad van State).

De behoefteanalyse overeenkomstig art. 42, §1, tweede lid van de wet van 15.12.1980 is in dit geval overbodig. Er werd immers niet vastgesteld dat de bestaansmiddelen ontoereikend zijn, wel dat ze volgens de voorwaarden overeenkomstig art. 40ter van de wet van 15.12.1980 niet mee in overweging kunnen genomen worden bij de beoordeling van de bestaansmiddelen.

Er werden tevens documenten voorgelegd met betrekking tot de bestaansmiddelen van een derde. Echter, het is de Belgische onderdaan die zich wenst te laten vervoegen, die dient aan te tonen over voldoende, stabiele en regelmatige bestaansmiddelen te beschikken. Het gaat om een voorwaarde die te dezen enkel in hoofde van de Belgische referentiepersoon wordt voorzien. Deze bestaansmiddelen kunnen dan ook niet mee in overweging genomen worden in het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging.

De aanvraag tot gezinshereniging wordt geweigerd. Het Al van betrokkene dient te worden ingetrokken.

De Dienst Vreemdelingenzaken wenst er uw aandacht op te vestigen dat de te vervullen voorwaarden van de gezinshereniging cumulatief zijn. Aangezien minstens een van deze voorwaarden niet vervuld is, wordt uw aanvraag van verblijf geweigerd. De Dienst Vreemdelingenzaken heeft de andere voorwaarden niet volledig onderzocht. Deze beslissing belet de Dienst Vreemdelingenzaken dus niet om bij de indiening van een nieuwe aanvraag van verblijf deze andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht. De Dienst Vreemdelingenzaken raadt u aan uw dossier grondig na te kijken vooraleer een nieuwe aanvraag in te dienen."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Het enig middel luidt als volgt:

"Schending van de artikelen 40ter iuncto artikel 40 bis en artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, Schending van het artikel 52 van het Koninklijk besluit van 8 Oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, Schending van het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel.

Verzoekster diende in de hoedanigheid van bloedverwant in de neergaande lijn van een Belg, een aanvraag in tot afgifte van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie. Zij beriep er zich aldus op verblijfsgerechtigd te zijn als familielid zoals bedoeld in artikel 40bis van de Vreemdelingenwet, m.n. als bloedverwant in neergaande lijn van een Belg.

Artikel 40ter van de vreemdelingenwet stelt:

"De familieleden bedoeld in het eerste lid, 1°, moeten bewijzen dat de Belg:

1° beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Aan die voorwaarde wordt geacht te zijn voldaan indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3°, van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid. Er wordt daarentegen geen rekening gehouden met de middelen verkregen uit het leefloon, de financiële maatschappelijke dienstverlening, de kinderbijslagen en toeslagen, de inschakelingsuitkeringen en de overbruggingsuitkering. De werkloosheidsuitkering komt alleen in aanmerking indien de Belg bewijst dat hij actief werk zoekt."

De verwerende partij weigerde in casu het verblijf van meer dan drie maanden aan verzoekende partij omdat zij niet zou voldoen aan de vereiste voorwaarden.

Verwerende partij heeft in strijd met artikel 40ter Vw. geoordeeld dat het inkomensgarantie voor ouderen (hierna "IGO") van de moeder van verzoeker valt onder "financiële maatschappelijke dienstverlening" en dat dit IGO bedrag van de referentiepersoon niet in aanmerking mag worden genomen bij de beoordeling van de bestaansmiddelen, waarna verwerende partij besloot tot de afwezigheid van elk bestaansmiddel.

De gegeven motivering van verwerende partij in haar beslissing is niet afdoende, niet redelijk en onjuist. De beslissing werd niet zorgvuldig voorbereid en berust op de foutieve interpretatie van feitelijke en wettelijke gegevens, zoals hieronder zal worden aangetoond. De IGO valt niet onder "financiële maatschappelijke dienstverlening" in de zin en betekenis van het artikel 40ter Vw.

Verwerende partij gaat voorbij aan de wet en motiveert niet afdoende alwaar zij de IGO het equivalent noemt van het leefloon voor 65-plussers om vervolgens de IGO te aanzien als "financiële maatschappelijke dienstverlening" in de zin van artikel 40ter, tweede lid, Vw.

Het begrip "financiële maatschappelijke dienstverlening" is de maatschappelijke dienstverlening die beoogd wordt door artikel 60 van de OCMW-wet van 8 juli 1976. De IGO is een inkomen dat niet wordt geregeld in de OCMW-wet, doch in de wet van 22 maart 2001 tot instelling van een inkomensgarantie voor ouderen. Het wordt niet toegekend door het OCMW doch door de Federale Pensioendienst.

Het stelsel van "financiële maatschappelijke dienstverlening" en het stelsel van de IGO hebben elk een afzonderlijk normerend kader, waarbij onderscheiden overheden bevoegd zijn voor de behandeling van de aanvraag en de toekenning van de prestaties en dat daarbij aparte voorwaarden gelden.

Aldus kan de IGO niet als vorm van "financiële maatschappelijke dienstverlening" worden beschouwd. Zie RvV 3 april 2018, nr. 202.040, p.10-11

Verwerende partij heeft vervolgens nagelaten om een behoefteanalyse uit te voeren in het licht van artikel 42, §1 tweede lid Vw. Verwerende partij stelde zonder meer in haar beslissing dat een behoefteanalyse overbodig is aangezien er geen bestaansmiddelen zijn die in aanmerking kunnen genomen worden.

Zoals hoger reeds aangetoond faalt verwerende partij door deze Stelling in haar materiële motiveringsplicht alsook in het zorgvuldigheidsbeginsel en schendt verwerende partij hiermee artikel 40 ter en 42, §1, tweede lid Vw.

Verwerende partij aanvaardt ten onrechte de IGO van de moeder van verzoeker niet als een bestaansmiddel in de zin van artikel 40 ter, §2, alinea 2 Vw.

De Belgische staat is onzorgvuldig tewerk gegaan gezien zij zich onvoldoende informeerde om met kennis van zaken een beslissing te nemen.

Verwerende partij kan aldus niet op grond van de door haar gegeven motieven tot de conclusie komen dat niet voldaan is aan de vereiste voorwaarden van artikel 40bis van de vreemdelingenwet om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

Daarbuiten werd de weigeringsbeslissing buiten de wettelijke termijn van 6 maanden genomen. Verzoekster vecht met dit beroep het inhoudelijke gedeelte van deze beslissing aan. Daarnaast zal er ook een zaak worden aangespannen voor de burgerlijke rechtbank tegen de Burgemeester van Sint-Gillis-Waas voor de verplichte afgifte van een F-kaart.

De Staatssecretaris voor Asiel- en Migratie heeft de plicht zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te steunen op correcte feitenvinding. Dat er geval per geval moet gekeken worden naar de concrete omstandigheden van de zaak.

'Bij de vaststelling en waardering van de feiten, waarop het besluit rust, moet de nodige zorgvuldigheid worden betracht (SUETENS, L.P. en BOES, M., administratief recht, Leuven, AGCO, 1990, 31).'

De bestreden beslissing komt tekort aan de zorgvuldigheidsplicht.

Dit maakt dan ook onbehoorlijk gedrag uit van de Staatssecretaris voor Asiel- en Migratie.

Dat het middel bijgevolg ernstig is."

2.2. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De overheid is onder meer verplicht om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk te onderzoeken, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen. (RvS 28 juni 2018, nr. 241.985)

Er is sprake van een schending van het redelijkheidsbeginsel, wanneer een beslissing steunt op feitelijk juiste en rechtens relevante motieven, maar er een kennelijke wanverhouding bestaat tussen die motieven en de inhoud van de beslissing. De Raad mag zich bij het beoordelen van de redelijkheid van de genomen beslissing niet in de plaats stellen van de bevoegde overheid. Hij beschikt te dezen slechts over een marginale toetsingsbevoegdheid. Dit betekent dat hij alleen die beslissing strijdig met het redelijkheidsbeginsel kan bevinden die dermate buiten verhouding staat tot de feiten dat geen enkele redelijk oordelende overheid die beslissing zou nemen (RvS 17 juni 2013, nr. 223.931).

Verzoekers beogen met hun aanvraag de gezinshereniging met hun Belgische moeder respectievelijk grootmoeder in toepassing van artikel 40ter, §2, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Artikel 40ter, §2, tweede lid van de Vreemdelingenwet bepaalt:

"De familieleden bedoeld in het eerste lid, 1°, moeten bewijzen dat de Belg :

1° beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Aan die voorwaarde wordt geacht te zijn voldaan indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3°, van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid. Er wordt daarentegen geen

rekening gehouden met de middelen verkregen uit het leefloon, de financiële maatschappelijke dienstverlening, de kinderbijslagen en toeslagen, de inschakelingsuitkeringen en de overbruggingsuitkering. De werkloosheidsuitkering komt alleen in aanmerking indien de Belg bewijst dat hij actief werk zoekt. [...]

In de bestreden beslissingen wordt vastgesteld dat ter staving van de bestaansmiddelen van de referentiepersoon een document van de Federale Pensioendienst werd voorgelegd waaruit blijkt dat ze een inkomensgarantie voor ouderen (hierna: IGO) ontvangt en dat de IGO te kwalificeren is als een vorm van financiële maatschappelijke dienstverlening waardoor het inkomen bestaande uit een inkomensgarantie voor ouderen niet mee in overweging genomen kan worden bij de beoordeling van de bestaansmiddelen van de Belg zoals voorzien in artikel 40ter, tweede lid, van de Vreemdelingenwet.

Verzoekers betogen in essentie dat de verwerende partij ten onrechte de IGO niet in aanmerking heeft genomen bij het beoordelen van de bestaansmiddelenvereiste. Zij verwijzen naar rechtspraak van de Raad ter ondersteuning van hun standpunt.

Ter zake moet erop worden gewezen dat door de Verenigde Kamers van de Raad van State in het arrest nr. 249.844 van 16 februari 2021, waarnaar de bestreden beslissingen ook verwijzen, het volgende werd geoordeeld:

“Naar luid van artikel 40ter, tweede lid, van de vreemdelingenwet, in de versie die gold door de vervanging ervan door de wet van 8 juli 2011 maar voor de vervanging ervan door de wet van 4 mei 2016 (hierna: het oude artikel 40ter, tweede lid genoemd), worden “de middelen verkregen uit de aanvullende bijstandsstelsels, met name het leefloon en de aanvullende gezinsbijslagen, alsook de financiële maatschappelijke dienstverlening en de gezinsbijslagen niet in aanmerking genomen” bij de beoordeling van de bestaansmiddelen. [...]

“Aanvullende bijstandsstelsels”, in de Franse tekst “régimes d’assistance complémentaires”, moeten worden onderscheiden van de gewone vervangingsinkomens uit de sociale zekerheid en worden niet door eigen bijdragen maar volledig door de overheid gefinancierd. Dit wordt ondersteund door artikel 2, 1°, e, van de wet van 11 april 1995, waarin wordt gesteld dat het stelsel van sociale bijstand bestaat uit tegemoetkomingen aan gehandicapten, het recht op een bestaansminimum, de gewaarborgde gezinsbijslag en het gewaarborgd inkomen voor bejaarden.

Vermits de IGO een minimuminkomen is dat de overheid verstrekt aan personen die de pensioengerechtigde leeftijd van 65 jaar hebben bereikt en dat wordt uitbetaald wanneer de eigen bestaansmiddelen ontoereikend zijn, behoort zij ontegensprekelijk tot de aanvullende bijstandsstelsels. In dit verband dient ook te worden verwezen naar de ratio legis van het meergenoemde artikel 40ter voor het opleggen van een inkomensvoorwaarde aan de persoon in functie van wie de gezinshereniging wordt gevraagd. Deze voorwaarde heeft tot doel te vermijden dat de vreemdeling die in het kader van gezinshereniging een verblijfsrecht wil krijgen, ten laste valt van de openbare overheden. De IGO valt echter volledig ten laste van de overheid. Indien een verblijfsrecht zou worden verkregen in functie van een persoon die dergelijke tegemoetkoming ontvangt, zou de vreemdeling volledig ten laste van de overheid vallen. De IGO, die in wezen het equivalent van het leefloon voor 65-plussers is, valt dan ook onder de in het oude artikel 40ter, tweede lid, van de vreemdelingenwet bedoelde “aanvullende bijstandsstelsels”. Vermits de IGO onder dit laatste begrip valt, wordt aan het voorgaande geen afbreuk gedaan door het feit dat zij niet uitdrukkelijk is opgenomen in de opsomming van het oude artikel 40ter, tweede lid, eerste streepje, 2°, van de vreemdelingenwet.

Aan het voorgaande wordt geen afbreuk gedaan door de verklaring van één lid van de Kamer van Volksvertegenwoordigers, waarnaar de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in het bestreden arrest verwijst.

Er kan dan ook niet worden besloten dat de IGO ingevolge de wet van 7 juli 2011 moet worden uitgesloten van de in het oude artikel 40ter, tweede lid, eerste streepje, 2°, van de vreemdelingenwet bedoelde aanvullende bijstandsstelsels.

7. Ingevolge de vervanging van artikel 40ter van de vreemdelingenwet door de wet van 4 mei 2016, bepaalt artikel 40ter, tweede lid, 1° thans dat er geen rekening wordt gehouden met de middelen verkregen uit het leefloon, de financiële maatschappelijke dienstverlening, de kinderbijslagen en toeslagen, de inschakelingsuitkeringen en de overbruggingsuitkering. Het begrip “aanvullende sociale bijstand” is derhalve niet meer opgenomen in de lijst van bestaansmiddelen die overeenkomstig artikel 40ter van de vreemdelingenwet niet in aanmerking worden genomen in hoofde van de referentiepersoon bij een aanvraag tot gezinshereniging.

Zoals reeds aangehaald, is de IGO een vorm van financiële hulp die wordt toegekend aan ouderen die niet over voldoende bestaansmiddelen beschikken om hen het minimuminkomen te waarborgen. Ook het Grondwettelijk Hof heeft geoordeeld dat de IGO, “in tegenstelling tot het regime van de pensioenen, [...] een residuair stelsel [is], dat een minimuminkomen waarborgt indien de bestaansmiddelen van de betrokkene onvoldoende blijken te zijn” en opgemerkt dat bij de berekening van het bedrag van de IGO rekening wordt gehouden met “alle bestaansmiddelen en pensioenen, van welke aard of oorsprong ook, waarover de betrokkene of de echtgenoot of de wettelijk samenwonende waarmee hij dezelfde hoofdverblijfplaats deelt, beschikken, behalve de door de Koning bepaalde uitzonderingen”. Het Grondwettelijk Hof heeft in dat arrest verder geoordeeld dat de met artikel 3, 2°, van de wet van 27 januari 2017 ‘tot wijziging van de wet van 22 maart 2001 tot instelling van een inkomensgarantie voor ouderen’ opgelegde verblijfsvoorwaarde voor het verkrijgen van de IGO een aanzienlijke vermindering vormde van het niveau van “bescherming inzake maatschappelijke dienstverlening”. In hetzelfde arrest heeft het Grondwettelijk Hof nog uitdrukkelijk gewezen op “het niet-contributieve karakter van het stelsel van de IGO, dat uitsluitend met belastinggeld wordt gefinancierd” (GwH 23 januari 2019, nr. 2019/006, overwegingen B.2.2, B.8 en B.9.6).”

De Raad sluit zich dan ook aan bij de conclusie van de Raad van State waar hij het volgende stelt:

“De IGO is dus te kwalificeren als een vorm van maatschappelijke dienstverlening. Dergelijke dienstverlening, die, zoals supra vastgesteld, een systeem van aanvullende bijstand vormt, geldt als een vorm van financiële maatschappelijke dienstverlening. Het aldus verworven inkomen vermog daarom niet in rekening worden gebracht als een bestaansmiddel en dit op grond van artikel 40ter, § 2, tweede lid, van de vreemdelingenwet.”

Verzoekers' argument dat de IGO ten onrechte buiten beschouwing werd gelaten bij de beoordeling van de bestaansmiddelenvereiste die wordt opgelegd in artikel 40ter van de Vreemdelingenwet, kan derhalve niet worden aangenomen.

Gelet op het voorgaande kunnen verzoekers evenmin worden gevolgd waar zij menen dat een behoefteanalyse zich opdrong. Dit is volgens artikel 42, §1, tweede lid slechts het geval indien aan de voorwaarde van het toereikend karakter van de bestaansmiddelen bedoeld in artikel 40ter, § 2, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet niet is voldaan. De verwerende partij heeft niet vastgesteld dat de bestaansmiddelen die zijn aangetoond lager zijn dan het in die bepaling bedoelde referentiebedrag, maar heeft er integendeel op gewezen dat ze volgens de voorwaarden overeenkomstig artikel 40ter van de Vreemdelingenwet niet mee in overweging kunnen genomen worden bij de beoordeling van de bestaansmiddelen. De Raad wijst er daarbij op dat de behoefteanalyse, voorzien in artikel 42, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, er niet toe strekt om bestaansmiddelen die niet in aanmerking komen bij de beoordeling van de voorwaarde van de toereikende, stabiele en regelmatige bestaansmiddelen overeenkomstig artikel 40ter, §2, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet alsnog in aanmerking te nemen (RvS 2 maart 2023, nr. 255.940; RvS 14 maart 2024, nr. 259.135). Bijgevolg kan de verwerende partij worden gevolgd waar zij motiveert *“De behoefteanalyse overeenkomstig art. 42, §1, tweede lid van de wet van 15.12.1980 is in dit geval overbodig. Er werd immers niet vastgesteld dat de bestaansmiddelen ontoereikend zijn, wel dat ze volgens de voorwaarden overeenkomstig art. 40ter van de wet van 15.12.1980 niet mee in overweging kunnen genomen worden bij de beoordeling van de bestaansmiddelen.”*

Verzoekers voeren tot slot de schending aan van artikel 52 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het Vreemdelingenbesluit). Zij wijzen erop dat de bestreden beslissing buiten de wettelijke termijn van 6 maanden genomen werd. In de mate zij van oordeel zijn dat dit impliceert dat een F-kaart aan hen moet worden afgegeven, kunnen zij niet worden bijgetreden omwille van volgende redenen:

Artikel 42, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“Het recht op een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk wordt zo snel mogelijk en ten laatste zes maanden volgend op de datum van aanvraag zoals bepaald in § 4, tweede lid, erkend aan de burger van de Unie en zijn familieleden onder de voorwaarden en voor de duur door de Koning bepaald overeenkomstig de Europese verordeningen en richtlijnen. Bij de erkenning wordt rekening gehouden met het geheel van de elementen van het dossier.”

Artikel 52, § 4, tweede lid van het Vreemdelingenbesluit bepaalt het volgende:

“Indien de Minister of zijn gemachtigde het verblijfsrecht toekent of als er geen enkele beslissing is genomen binnen de termijn bepaald bij artikel 42, van de wet, geeft de burgemeester of zijn gemachtigde aan de

vreemdeling een " verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie " overeenkomstig het model van bijlage 9 af."

Artikel 42, § 1, van de Vreemdelingenwet stelt dus als algemene regel dat een erkenning van het recht op verblijf van meer dan drie maanden dient te gebeuren binnen de zes maanden volgend op de datum van de indiening van de aanvraag en dat de Koning de voorwaarden voor de erkenning en de duur van het verblijfsrecht bepaalt.

Deze bepaling voorziet echter niet welke de gevolgen zijn indien de voormelde termijn van 6 maanden wordt overschreden, noch geeft ze de Koning de bevoegdheid om de gevolgen van een overschrijding van die termijn te bepalen. Artikel 52, § 4, van het Vreemdelingenbesluit vindt wat dat betreft geen rechtsgrond in artikel 42 van de vreemdelingenwet.

Gelet op het voorgaande, volgt uit artikel 42 van de Vreemdelingenwet en/of artikel 52, § 4, tweede lid van de Vreemdelingenwet geen verplichting voor de verwerende partij om een verblijfskaart af te geven na het verstrijken van de termijn van zes maanden na het indienen van de aanvraag tot gezinshereniging wanneer binnen die termijn geen beslissing is genomen. (RvS nr. 15.275 (c) van 9 maart 2023).

Samengevat tonen verzoekers niet aan dat de verwerende partij onwettig, onzorgvuldig of kennelijk onredelijk heeft geoordeeld.

Waar verzoekers nog de schending aanvoeren van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat verzoekers deze vermeende schending niet uiteenzetten waardoor dit middelonderdeel onontvankelijk is. Hoe dan ook wijst de Raad erop dat dit artikel enkel van toepassing is wanneer een verwijderingsmaatregel wordt genomen, hetgeen in casu niet het geval is.

2.3. Het enig middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 744 euro, komen ten laste van de verzoekende partijen, elk voor een vierde.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftiende april tweeduizend vierentwintig door:

A. WIJNANTS, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

C. VAN DEN WYNGAERT, griffier.

De griffier, De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

A. WIJNANTS